גמ' והקריבו מה תלמוד לומר. בעולת העוף כתיב והקריבו הכהן אל המזבח מה ת"ל הא כתיב והקריב מן התורים וגו' וליכתוב בתריה ומלק הכהן את ראשו על המזבח: **פרידין.** גוזלות: **לקבוע לו כהן.** שלא ימלקנו זר: **לא קבע לו כהן.** דשחיטה בזר כשירה: **קבע לה כלי.** דנפקא לן מויקח את המאכלת לקמן באידך פירקין (סז:): **ת"ל כהן ומלק אמר רבי עקיבא כו'.** כולה ר' עקיבא קאמר לה: **בעצמו של כהן.** בצפורנו ולא בסכין: **בין למעלה.** מן החוט: **מן הצואר.** מן הגרון: **ונאמר להלן.** בחטאת [העוף]: **והקטיר אותו.** ושסע בכנפיו ולא יבדיל והקטיר אותו אני יודע מה שנאמר תחילה ומלק את ראשו והקטיר בהקטרת הראש: **דמו כולו.** מדלא כתיב ונמצה מדמו: **מאחר שהקטיר הוא ממצה.** וא"ת במיצוי הגוף, לא מקיימא דמו כולו: ה"ג ת"ל ומלק והקטיר ונמצה דמו וכי תעלה על דעתך משהקטיר ממצה אלא לומר לך מה הקטרה בראש המזבח אף המיצוי בראש המזבח: **ובא לקרן דרומית מזרחית** גרסינן: **למטה מרגליו.** שהחוט למטה מן הסובב אמה: **אלא בראש המזבח.** דבעינן והקטיר ונמצה דמו שיהא מיצוי בקיר הסמוך למקום הקטרה: **מאי בינייהו.** כלומר במאי קמיפלגי הא ע"כ לת"ק גופיה אית ליה והקטיר ונמצה דמו דאי לאו ס"ל קיר העליון מנא ליה: **עושה מערכה כו'.** לת"ק הרוצה לעשות מערכה על גבי סובב ולהקטיר עושה הילכך מילוי שתחת הסובב סמוך למקום הקטרה: **יכול יקדיר.** את העור בסכין ויטלנו לזפק לבדו בלא עור ובלא נוצה כמו שנולין עוף עושין: **ונוטל את קורקבנה.** ונוצתה לשון פרש ודבר מאוס הוא כמו (איכה ד) כי נצו גם נעו: **בנוצתה שלה.** ולא יותר ממה שכנגד הזפק הא

והקריבו מה תלמוד לומר. וא"ת דבפ"ק דחולין (כא:) דריש לדרשא אחרינא הא איצטריך לכדדרשינן הכא וי"ל דהכא דריש מדסמכיה לתורים ובני יונה ש"מ פרידה אחת והתם דריש מדסמכיה לוהקטיר ואין לומר דדרשינן תרתי משום וי"ו דוהקריבו דהא בחולין הוא רבי ישמעאל דלא דריש וי"ו פ' אלמנה (יבמות דף סח:):

עוף שלא קבע לו צפון אינו דין שלא קבע לו כהן. וא"ת קמיצה תוכיח דלא קבע לה צפון וקבע לה כהן ויש לומר מה למנחה שטעונה הגשה ותנופה וקידוש קומץ וכלי שרת וא"ת ניליף מדאיתקש חטאת למנחה כדאמרינן לעיל [דף סג:] ונראה דמסתבר ליה דלא תהוי מליקה עבודה יותר משחיטה: **בן עוף שקבע לו כהן אינו דין שיקבע לו כלי.** וא"ת קמיצה תוכיח שקבע לה כהן ולא קבע לה כלי וי"ל מה למנחה שכן אינה מיני דמים וא"ת מה לבן צאן שכן מין זבח אבל עוף לא חשיב ליה מין זבח בפ"ק (לעיל דף ח:) וי"ל דהיינו משום דקים לן שהוא ביד אבל אי הוה בכלי הוה חשיב מין זבח וא"ת מה לבן צאן שכן טעון צפון על כן נראה דמעיקרא סמיך אהיקשא דזאת התורה דילפינן מינה מה עולה טעונה כלי דעופות נמי כתיבי בההוא עניינא מדפריך פ"ק דחולין (דף כב.) ביוס מביוס לוותו נפקא ובמגילה פרק הקורא למפרע (דף כ:) גבי כל היום כשר למליקה דרשינן בגמרא מביום לוותו:

תלמוד לומר הכהן ומלק בעצמו של כהן. וא"ת ונילף מדאיתקש לעיל חטאת העוף למנחה וי"ל חטאת איתקש עולת העוף לא איתקש ועוד כיון דאיכא לאוקומי היקש לא מפקא מק"ו דהכא ועוד דאדרבה נקיט בהיקשא דזאת התורה לעולה דבעיא כלי:

וכי תעלה על דעתך שזר קרב למזבח. ואפילו מאן דלית ליה הך סברא גבי הולכת אליתא (יומא דף מה.) משום דהא אפשר דקאי אארעא ועביד במפוחא:

אף מליקה בראש מזבח. חטאת ועולה ילפי מהדדי גבי מול עורף ולענין בעצמו של כהן בג"ש נאמר כאן ומלק ונאמר להלן ומלק אבל להצריך לחטאת מליקה בראש המזבח כעולה לא ילפינן משום דעולה לא ילפא אלא מהיקשא דהקטרה ודבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש מדרבי יוחנן כדאמר פרק איזהו מקומן (לעיל דף מט:) וא"ת בפ"ק דקדושין (דף לו.) דאמר דמליקה אינה כשירה בנשים דאיתקש להקטרה ובהקטרה כתיב בני אהרן ולא בנות אהרן תינח מליקה דעולה מליקה דחטאת מנלן דבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש וי"ל דגלוי מילתא בעלמא הוא כהן ולא כהנת וא"ת ורבי שמעון דנפקא ליה בפרק קמא דחולין (דף כא:) עולת העוף ממול עורף מהיקשא דכמשפט חטאת העוף ולית ליה ג"ש דהכא א"כ מנא ליה בחטאת העוף דבעינן כהן שתהא בעצמו של כהן וי"ל דחטאת נמי ילפא מעולה מהיקשא דכמשפט: **דמו כולו.** נראה דחטאת לא בעי דמו כולו מדלא קתני בה הקיף בית מליקה למזבח: **ואם עשאה למטה מרגליו ואפילו אמה אחת כשירה.** אף על גב דכתיב ומלק והקטיר ונמצה לא בעי מקום הקטרה ממש כי היכי דלגבי דם חשיב סמוך לקרן אמה אחת:

חטאת העוף שמלקו שלא לשמה ומיצה הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנו ומיצה דמו שלא לשמה או שמלק ומיצה הדם שלא לשמה זהו שלא קרב המתיר כמצותו לאכול כזית בחוץ כזית למחר כזית למחר כזית בחוץ כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת א"ר יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול ואין בו כרת [וחכ"א זה וזה פסול ואין בו כרת] לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין: **גמ'** ת"ר והקריבו מה ת"ל לפי שנאמר והקריב מן התורים או מן בני היונה יכול המתנדב עוף לא יפחות משני פרידין ת"ל והקריבו אפילו פרידה אחת יביא אל המזבח מה ת"ל הכהן לקבוע לו כהן שיכול והלא דין הוא ומה בן צאן שקבע לו צפון לא קבע לו כהן עוף שלא קבע לו צפון אינו דין שלא יקבע לו כהן ת"ל אל הכהן לקבוע לו כהן יכול ימלקנו בסכין ודין הוא ומה אם שחיטה שלא קבע לה כהן קבע לה כלי מליקה שקבע לה כהן אינו דין שיקבע לה כלי ת"ל והכהן ומלק אמר רבי עקיבא וכי תעלה על דעתך שזר קרב לגבי מזבח אלא מה ת"ל כהן שתהא מליקה בעצמו של כהן יכול ימלקנה בין מלמעלה בין מלמטה ת"ל ומלק והקטיר מה הקטרה בראש המזבח אף מליקה בראש המזבח ומלק ממול עורף אתה אומר ממול עורף או אינו אלא מן הצואר ודין הוא נאמר כאן ומלק ונאמר להלן ומלק מה להלן ממול עורף אף כאן ממול עורף אי מה להלן מולק ואינו מבדיל אף כאן מולק ואינו מבדיל ת"ל ומלק והקטיר מה הקטרה הראש לעצמו והגוף לעצמו אף מליקה הראש לעצמו והגוף לעצמו ומנין שהקטרת הראש בעצמו והגוף בעצמו שנאמר והקטיר אותו הרי הקטרת הגוף אמורה הא מה אני מקיים והקטיר המזבחה בהקטרת הראש הכתוב מדבר ונמצה דמו כולו אל קיר המזבח ולא על קיר הכבש ולא על קיר ההיכל ואיזה זה קיר העליון או אינו אלא קיר התחתון ודין הוא מה בהמה שחטאתה למעלה עולתה למטה עוף שחטאתו למטה אינו דין שעולתו למטה ת"ל ומלק והקטיר ונמצה דמו וכי תעלה על דעתך לאחר שהקטיר חוזר וממצה אלא לומר לך מה הקטרה בראש המזבח אף מיצוי בראש המזבח הא כיצד היה עולה בכבש ופונה לסובב ובא לו לקרן דרומית מזרחית היה מולק את ראשה ממול ערפה ומבדיל וממצה מדמה על קיר המזבח אם עשאה למטה מרגליו אפילו אמה כשירה רבי נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב אומרים כל עצמה אין נעשית אלא בראש המזבח מאי בינייהו אביי ורבא דאמרי תרוייהו עושה מערכה ע"ג סובב איכא בינייהו: בא לו לגוף כו': ת"ר והסיר את מוראתו בנוצתה זו זפק יכול יקדיר בסכין ויטלנו ת"ל בנוצתה נוטל את הנוצה עמה אבא יוסי בן חנן אומר נוטלה ונוטל קורקבנה עמה דבי רבי ישמעאל תנא בנוצתה שלה קודרה בסכין כמין ארובה:

עין משפט נר מצוה

מז א ב ג מיי' (פ"ו) [פט"ו] מהלכות פסוה"מ הלכה כ [ואות ג הוא שם הל' א. ואות ג הוא בפכ"ד הל' ין]:
מח ד מיי' פט"ו מהל' מעשה"ק הלכה י:
מט ה מיי' שם פ"ו הלכה כג:
נ ו ז ח מיי' שם הל' (כא) [כג]:
נא ט מיי' שם הלכה כא:
נב י כ מיי' שם הלכה כ:

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן אֶל הַמִּזְבֵּחַ וּמָלַק אֶת רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְנִמְצָה דָמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא א, טו
2. וְאִם מִן הָעוֹף עֹלָה קָרְבָּנוֹ לַיהוָה וְהִקְרִיב מִן הַתֹּרִים אוֹ מִן בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת קָרְבָּנוֹ: ויקרא א, יד
3. וְהֵבִיא אֹתָם אֶל הַכֹּהֵן וְהִקְרִיב אֶת אֲשֶׁר לַחַטָּאת רִאשׁוֹנָה וּמָלַק אֶת רֹאשׁוֹ מִמּוּל עָרְפּוֹ וְלֹא יַבְדִּיל: ויקרא ה, ח
4. וְשִׁסַּע אֹתוֹ בִכְנָפָיו לֹא יַבְדִּיל וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ עֹלָה הוּא אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: ויקרא א, יז
5. וְהֵסִיר אֶת מֻרְאָתוֹ בְּנֹצָתָהּ וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ קֵדְמָה אֶל מְקוֹם הַדָּשֶׁן: ויקרא א, טז

גליון הש"ס

[גמ'] מה הקטרה בראש המזבח אף מליקה בראש המזבח. עי' בתוס' יבמות דף ק ע"ב ד"ה אי מה זכו: שם אם עשאה למטה מרגליו. ע"ל דף סו ע"ב תוספות ד"ה עולת:

מוסף רש"י

כזית בחוץ כזית למחר. חישב באחת העבודות ב' מחשבות חוץ לזמנו וחוץ למקומו, ועד השתא איירי בשתי עבודות שחישב באחת חוץ לזמנו ובאחת חוץ למקומו, והשתא מיירי בעבודה אחת, ולר' יהודה שחישב שתיהן בשתי עבודות הוא דפליג ר' יהודה דבתר קמייתא אזלינן אבל בחד עבודה מודה, קמ"ל (מנחות יב.). א"ר יהודה. אפלוגתא דלעיל קאי (שם). לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית. כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין. לפיגול, דהכא ליכא שיעורא והכא ליכא שיעורא (לעיל כט:). קבע לה כלי. לשחיטה (לקמן צז.). וכי תעלה על דעתך. לאבוקי זר וקונה לגבי מזבח (יומא כז.).

שיטה מקובצת

ת"ל הכהן ומלק. כדמפרש ר"ע שתהא מליקה בעצמו של כהן, דר"ע מילתא דת"ק אתא לפרושי [illegible] משמעי תרתי שתהא מליקה בעצמו של כהן ולקבוע לו כהן, ור"ע אית ליה דהכהן אתא לומר שתהא מליקה בעצמו של כהן אבל לקבוע לו כהן לא איצטריך דסברא הוא בלא פסוק דלריך כהן כדמפרש תלמודא אבל ודאי לא נשמע מהכהן תרתי: מה הקטרה הראש בעצמו כו'. וא"ת אי מה הקטרה אינה מעכבת אף מליקה אם לא הבדיל בעולה אינה מעכבת, וא"כ למה תנן אם לא הבדיל בעולה פסול. ותירץ ריב"א דה"נ נימא מליקה דומיא דהקטרה דאם לא הבדיל אלא בסימן אחד הוי כאילו לא מלק כלל וחיסר מצות מליקה ואז פסול ממילא, אבל אם חיסר מצות הקטרה לא מיפסל בהכי. אבל קשה דלעיל יליף נמי מה הקטרה בראש המזבח, ועוד קשה דאמאי קאמר במתני' דאם שינה פסול, נימא דומיא דהקטרה ואם לא הקטיר כשר, וי"ל דהתם נמי הויא דומיא דהקטרה וה"פ מה הקטרה אם שינה בה ולא עשאה בראש המזבח חיסר מצות הקטרה והוי כאלו לא הקטיר כלל ואם לא הקטיר כלל פסול, אף מליקה אם שינה בה חיסר מצות מליקה כאילו לא מלק כלל ואם לא מלק כלל פסול דאין כאן עבודה כלל: וכי תעלה על דעתך מאחר שהקטיר כו'. וא"ת אה"נ והמצאות דם הגוף קאמר דאכתי לא איירי קרא אלא בהקטרת הראש, וי"ל דנמצה דמו משמע ליה כל דמו והא ליכא הואיל והקטיר הראש: תוד"ה עוף שלא קבע כו' וקידוש קומץ בכלי שרת. נ"ב, לאחר קמילה מה שאין כן בעוף. ועוד אמר ריב"א דמליקה לשחיטה סברא לדמות שכן מיני דמים ולא לקמילה דמנחה שאינה מיני דמים (תוס' אחרונות): ד"ה בן עוף כו' קמיצה תוכיח שקבע לה כהן ולא קבע לה כלי. שהיה קומץ בידו אף אני אביא מליקה, וי"ל דמה למנחה שטעונה הגשה (תוס' אחרונות): ד"ה וכי תעלה כו' ואפילו מאן דלית ליה הך סברא. עי' לעיל בתוס' דף יד ע"ב ובתוס' יומא דף כז ע"א:

מסורת הש"ס

א) לעיל כט., ב) [ע"ע תוס' ... ועמ"ש לעיל כט:], ג) [לעיל לה. וש"נ], ירושי' פסחים פ"ה ה"ג, ד) כריתות ט. ת"כ ויקרא נדבה פרש' ז ה"ב, ה) לעיל לח. נה. ב"ב קל: סנהדרין ד: הוריות ו:, ו) יומא מה. מנחות כ., ז) חולין כב. ירוש' יומא פ"א ה"א, ח) מנחות צו., ט) חולין כא:, י) שם ת"כ ויקרא נדבה שם ה"ט, כ) [וע' בתו' שם ד"ה כמאן ובמנחות נא: ד"ה וי"ו כתבו דאיכא למ"ד דלהני דרשי לא דרשו וי"ו ולאחריני דרשו וי"ו, א"כ לר"י נמי הכי]:

שינויי נוסחאות

א] כ"ה במשניות, ובכתה"י וכד"ו ליתא. ועי' מקס"ש: ב] תיבת אל נמחק (ש"מ): ג] ומלק שתהא מליקה (ש"מ): ד] תיבות ודין הוא ליתא בכי"פ. [illegible]

ליקוטים

וכי תעלה על דעתך לאחר שהקטיר חוזר וממצה. ולא יתכן לומר שימלוק את הראש ויקטירנו ואחרי כן ונמצה דם הגוף על קיר המזבח והקטיר אותו, לפי שאין מקריבים אברים לעולם בשום קרבן אלא לאחר הרצאת הדם כי הדם הוא בנפש יכפר בכל הקרבנות (רמב"ן עה"ת ויקרא א, טו). אבא יוסי בן חנן אומר נוטלה ונוטל קורקבנה עמה. על הפסוק (ויקרא א טז) והסיר את מוראתו בנוצתה. פירש"י בנוצתה, עם בני מעיה, ונוצה לשון דבר המאוס, כמו כי נצו גם נעו. וזהו שתרגם אונקלוס באוכליה, והוא מדרשו של אבא יוסי בן חנן שאמר נוטל את הקרקבן עמה. ורבותינו אמרו קודר את הזפק בסכין כעין ארובה ונוטלו עם הנוצה שעל העור ע"כ. ואיננו נכון, שאין נוצה בשום מקום אלא נוצה ממש. וכן כי נצו גם נעו יאמר כי העלו נוצה לעופף ממקומם אל הגולה וגם ינועו שם, שלא מצאו מנוח. וכמוהו כי נצוא תצא (ירמיהו מח). והמתרגם הירושלמי אמר בו [על נצו גם נעו] ארי יתקוטטו אף יטלטלו, עשאו מן כי ינצו אנשים, יאמר כי הם נצים בכל העמים ונודדים מהם ולא יוסיפו לגור בתוכם. ויפה פירש. אבל לשון נוצה לא ימצא כדברי הרב. ומדרשו של אבא יוסי שהצריך ליטול אף הקרקבן עמה, מפני שהזפק והושט עם הקרקבן כלי המאכל הכל בכלל מראתו, כי בקרקבן יעשה הרעי. ולא חלק אבא יוסי כלל על מה שאמר תנא קמא יטלנו עם הנוצה, שהרי שנינו במשנה במסכת זבחים בא לו לגוף והסיר את המוראה ואת הנוצה ואת בני מעיים היוצאים עמה והשליכם לבית הדשן, ומשנה זו משנת אבא יוסי היא וקתני נוצה. ודעת אונקלוס כדברי חכמים שאינו מסיר רק הזפק בנוצתו עם האוכל הכנוס בו שהוא המוראה, ולפי שהכהן תופס בזפק ומסיר בו את המוראה אמר ית זפקיה באוכליה כאילו הוא אוכליה בזפקיה כי אכליה תרגום מוראתו וזפקיה תרגום בנוצתה שהכתוב אמר שיסיר המוראה שהוא האוכל בנוצתה שעליה שנוטל הזפק בעורו ובנוצה שעליו. (רמב"ן שם פ' טז):